

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **O. M.**, zast. Marií Kurkovou, advokátkou se sídlem Školní 784/10, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2023, č. j. OAM-36949-16/DP-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2024, č. j. 14 A 30/2023-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je otázka, zda měl žalovaný potažmo městský soud zohlednit, že mohla nastat a v mezidobí (po vydání napadeného správního rozhodnutí) také nastala fikce neodsouzení žalobce ve vztahu k odsouzení, jež bylo důvodem vydání napadeného rozhodnutí.

[2] Výše nadepsaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno. Žalobce byl totiž trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 22. 2. 2021, sp. zn. 30 T 13/2021, shledán vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, který spáchal tím, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Byl mu uložen peněžitý trest, který vykonal (uhradil celkovou částku 50 000 Kč), a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců, od jehož výkonu bylo podmíněně upuštěno dne 10. 5. 2022 se zkušební dobou do 10. 1. 2024.

[3] Žalobcem podané žalobě proti uvedenému rozhodnutí žalovaného nejprve městský soud vyhověl rozsudkem ze dne 31. 5. 2023, č. j. 14 A 30/2023-49, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodnou městský soud shledal námitku nesprávného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého, potažmo i rodinného, života žalobce, který spáchal trestnou činnost nikoli v závažné míře, na území České republiky žil již od roku 2005, uložený trest akceptoval, peněžitý trest vykonal, nedopustil se recidivy, svým pobytem a podnikáním na území České republiky zabezpečuje sebe i svou rodinu žijící na Ukrajině a v minulosti pravidla pro pobyt cizinců dodržoval. Tyto skutečnosti dle městského soudu převážily nad závažností narušení veřejného pořádku žalobcem. Městský soud naopak nepřisvědčil argumentaci žalobce, že žalovaný měl přihlédnout k tomu, že od výkonu trestu zákazu činnosti bylo podmíněně upuštěno se zkušební dobou do dne 10. 1. 2024, přičemž pokud se žalobce osvědčí, bude se mít za to, že trest zákazu činnosti byl vykonán dnem 10. 5. 2022.

[4] Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 148/2023-25, první rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal, že žalovaný posoudil dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně a správně vzhledem k absenci výslovné a konkrétní námitky žalobce stran zásahu napadeného rozhodnutí do těchto práv. Dle Nejvyššího správního soudu v projednávané věci převáží veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci páchající trestnou činnost, nad individuálním zájmem žalobce, který kromě rodiny na Ukrajině žádné skutečnosti ohledně svého soukromého a rodinného života neuvedl, a z ničeho ani nevyplývají.

[5] Městský soud se tedy věcí zabýval znovu a nyní napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Námitku ohledně zásahu do soukromého života žalobce neshledal důvodnou s odkazem na závěry kasačního soudu. K námitkám týkajícím se fikce neodsouzení městský soud obdobně jako ve svém prvním rozsudku konstatoval, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí doposud neuběhla trestním soudem stanovená zkušební doba, na žalobce tedy nebylo možné hledět jako na bezúhonného. Žalovaný rozhodoval správně na základě aktuálně zjištěného skutkového stavu a nemusel správní řízení přerušovat. Na uvedeném dle městského soudu nemůže nic změnit skutečnost, že ke dni rozhodování soudu již obvodní soud rozhodl, že se žalobce osvědčil. V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), městský soud nemůže k této nové skutečnosti přihlédnout.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhl zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného, věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a uložit žalovanému povinnost nahradit stěžovateli náklady řízení.

[7] Stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného se stalo nezákonným v důsledku vydání usnesení obvodního soudu, dle kterého se stěžovatel ve zkušební době osvědčil. Je na něj tedy nutné nahlížet jako na bezúhonného, a to ode dne 10. 5. 2022. Rejstřík trestů pouze deklaruje určité skutečnosti a k výmazu záznamu z důvodu vykonání trestu dochází

pokračování

s účinky *ex tunc*, tedy od počátku, zpětně. Stěžovatel poukázal na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 As 70/2012-54, dle kterého „*pokud trestní právo [...] považovalo stěžovatele v době rozhodování žalovaného za osobu, na kterou je třeba hledět, jako by nebyla odsouzena, nemůže žalovaný [...] dovozovat opak*“. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné a nepřiměřené.

[8] Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem, že zpětná změna právní skutečnosti (prokázaná bezúhonnost stěžovatele ode dne 10. 5. 2022) nemůže mít vliv na správnost rozhodnutí správního orgánu. Pravidlo, že pro rozhodování správního orgánu platí právní a skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí, není absolutní a může být prolomeno. Stěžovatel poukázal např. na obnovu řízení podle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nyní vyšlo najevo, že na stěžovatele je nutno pohlížet jako na bezúhonného, a pokud by žalovaný rozhodoval nyní, musel by na stěžovatele takto hledět. Ani zásada v § 75 odst. 1 s. ř. s. není absolutní, k čemuž stěžovatel poukázal na judikaturu NSS k nutnosti přihlížet i k pozdějším rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin (§ 52 odst. 2 s. ř. s.). *Per analogiam* tedy soud musí brát v potaz taktéž rozhodnutí soudu o tom, že se pachatel trestné činnosti osvědčil. Je nespravedlivé, aby se na stěžovatele ode dne 10. 5. 2022 hledělo, jako by nebyl odsouzen, a zároveň existovalo rozhodnutí ze dne 21. 2. 2023, které tuto skutečnost přehlíží a které již nelze změnit nebo zrušit. Městský soud tedy měl prolomit zásadu v § 75 odst. 1 s. ř. s.

[9] Stěžovatel se závěrem ohradil též proti závěru městského soudu, že žalovaný nemusel správní řízení přerušit. Stěžovatel požádal o přerušování správního řízení v době, kdy již běžela zkušební doba a bylo zřejmé, že může dojít k jeho osvědčení se se zpětnými právními účinky. Nesouhlasil ani s argumentací městského soudu rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2022, č. j. 51 A 27/2022-39, neboť hlavní okolnosti obou případů jsou rozdílné – v tamním případě fikce neodsouzení nemohla nastat ke dni vydání správního rozhodnutí, v případě stěžovatele však ano a také se tak stalo.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že i přesto, že se stěžovatel osvědčil zpětně ke dni 10. 5. 2022, v době vydání napadeného rozhodnutí (dne 21. 2. 2023) běžela zkušební doba, která uplynula až dne 10. 1. 2024. Žalovaný tedy na stěžovatele hleděl jako na osobu odsouzenou pro spáchání trestného činu a musel zohlednit, že stále trvá zkušební doba. V době rozhodování žalovaného proto existoval důvod pro zamítnutí žádosti. Žalovaný citoval z rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, s tím, že musel vycházet ze skutkového a právního stavu v době svého rozhodování. Zopakoval, že k fikci neodsouzení došlo až právní mocí rozhodnutí obvodního soudu ze dne 18. 3. 2024, byť zpětně ke dni 10. 5. 2022. Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS, k tomu, že spáchání trestného činu lze hodnotit jako závažné porušení veřejného pořádku. Závěrem svého vyjádření se žalovaný ztotožnil s městským soudem, že v souladu s § 75 s. ř. s. nemohl přihlídnout k usnesení o osvědčení se stěžovatele, a souhlasil také s argumentací městského soudu rozsudkem č. j. 51 A 27/2022-39. Uzavřel, že napadené rozhodnutí není nezákonné.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[12] Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, zabýval se Nejvyšší správní soud její přípustností s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost přípustná, pouze pokud je podána z důvodu tvrzeného nedodržení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Dle judikatury je opakovaná kasační stížnost přípustná také tehdy, jestliže směřuje k právním otázkám, které v řízení o první kasační stížnosti nebyly a nemohly být řešeny (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). V projednávané věci je naplněna druhá situace, neboť kasační soud se v řízení o první kasační stížnosti nevyjádřil k otázce, zda měl žalovaný, potažmo městský soud, zohlednit, že mohla nastat a v mezidobí (po vydání napadeného správního rozhodnutí) také nastala fikce neodsouzení stěžovatele ve vztahu k odsouzení, jež bylo důvodem vydání napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu celé kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 44a odst. 3, věty druhé, zákona o pobytu cizinců [n]a *prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*

[15] Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [d]obu *platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

[16] Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců [m]inisterstvo *zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

[17] Podle § 74 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), [b]yl-li *trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.*

[18] Podle § 91 odst. 3 trestního zákoníku [v]yslovil-li soud, že se *podmíněně propuštěný nebo odsouzený, u něhož se podmíněně upustilo od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu držení a chovu zvířat, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, osvědčil, má se za to, že trest byl vykonán dnem, kdy byl podmíněně propuštěn nebo kdy nabylo právní moci rozhodnutí, že se podmíněně upouští od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu držení a chovu zvířat, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce.*

pokračování

[19] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. [p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[20] Pravidlo, že rozhodující je skutkový a právní stav v době vydání správního rozhodnutí, platí i pro správní orgány, přestože správní řád konkrétní ustanovení obdobné § 75 odst. 1 s. ř. s. neobsahuje (srov. žalovaným ve vyjádření citovaný rozsudek č. j. 1 As 24/2011-79, odst. [25]; obdobně novější rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2023, č. j. 8 Afs 161/2022-43, odst. [33], nebo ze dne 30. 5. 2024, č. j. 9 Azs 39/2024-33, odst. [38]).

[21] Stěžovatel má za to, že rozhodnutí žalovaného i napadený rozsudek jsou nezákonné z důvodu, že se již zpětně ke dni 10. 5. 2022 osvědčil, tedy se na něj od tohoto okamžiku hledí, jako by nebyl odsouzen. Městský soud měl dle stěžovatele prolomit zásadu v § 75 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se stěžovatelem ve shodě se žalovaným nesouhlasí.

[22] Není sporné, že stěžovatel byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 22. 2. 2021 odsouzen a byl mu uložen peněžitý trest a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců. Peněžitý trest stěžovatel vykonal a dne 10. 5. 2022 bylo usnesením obvodního soudu upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti na zkušební dobu 20 měsíců, tj. do dne 10. 1. 2024. Dne 18. 3. 2024 obvodní soud rozhodl, že se stěžovatel ve zkušební době osvědčil (usnesení obvodního soudu ze dne 18. 3. 2024, č. j. 30 T 13/2021-93, založené na č. l. 73 spisu městského soudu).

[23] Přestože se na základě usnesení obvodního soudu ze dne 18. 3. 2024 na stěžovatele hledí, jako by ode dne 10. 5. 2022 nebyl odsouzen (§ 74 odst. 2 ve spojení s § 91 odst. 3 trestního zákoníku – účinky fikce neodsouzení nastávají dnem, kdy nabylo právní moci usnesení o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti), nelze pomíjet, že v době rozhodování žalovaného dne 21. 2. 2023 odsouzen byl. V době vydání napadeného rozhodnutí ještě nenastala fikce neodsouzení stěžovatele, respektive stále běžela zkušební doba, na niž bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku stěžovatelova trestu zákazu činnosti. K této nové skutečnosti (rozhodnutí o osvědčení se stěžovatele, v důsledku kterého nastala fikce jeho neodsouzení) došlo až po vydání rozhodnutí žalovaného. Je třeba rozlišovat účinky fikce neodsouzení a její samotný vznik.

[24] Smyslem fikce neodsouzení je odstranit nepříznivé právní důsledky odsouzení, a to do budoucna (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 2. 2016, č. j. 10 As 237/2015-37, č. 3402/2016 Sb. NSS, odst. [17], a ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 61/2015-69, č. 3496/2016 Sb. NSS, odst. [21]). Citované rozsudky 10. senátu se sice týkají amnestie, ale rozsudek č. j. 10 As 237/2015-37 v odst. [14] a [17] vysvětluje, že amnestie má rehabilitační aspekt spočívající v odstranění nepříznivých následků uloženého a vykonaného trestu, tj. v zahlazení odsouzení. V odst. [20] hovoří o tom, že stejný vliv jako zahlazení odsouzení má fikce neodsouzení, která vzniká i ze zákona, především jako přímý důsledek vykonání některých druhů trestů. K tomu došlo v nyní projednávané věci.

[25] V dalším životě pachatele tedy nelze přihlížet k jeho dřívějšímu (zahlazenému) odsouzení – typicky mu nelze ukládat souhrnný trest, není naplněn znak „již odsouzen nebo potrestán“ u některých trestných činů (avšak může být naplněn znak „opětovně“), nebo nelze přičítat přitěžující okolnost recidivy. Odpadají též překážky výkonu určitých povolání a

činností podle zvláštních zákonů jako např. výkonu advokacie nebo funkce soudce (viz PÚRY, F. § 46 [Obecné ustanovení] a § 106 [Účinky zahlázení]. In: ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. 3. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 934 a 1604). Jiná odborná komentářová literatura uvádí, že „s okamžikem, kdy nastalo zahlázení odsouzení ze zákona (srov. § 46 odst. 4, § 48 odst. 8, § 65 odst. 4, § 69 odst. 3 a § 74 odst. 2, § 74b odst. 2 [trestního zákoníku, pozn. NSS] a § 35 odst. 1 a 3 až 7 ZSM), spojuje zákon ve vztahu k osobě odsouzeného fikci *trestní bezúhonnosti*, přičemž zaniká většina *nepríznivých následků odsouzení* (odsouzení samotné však *nezaniká*)“ (Skupin, Z. J. § 106 [Účinky zahlázení]. In: Ščerba, F. a kol. *Trestní zákoník. 1. vydání (3. aktualizace)*. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 41.; zvýraznění doplněno NSS).

[26] Citovaná komentářová literatura se sice týká § 46 a § 106 *trestního zákoníku*, které upravují zahlázení odsouzení u upuštění od potrestání a účinky zahlázení odsouzení rozhodnutím soudu. Ohledně účinků fikce neodsouzení dle § 74 odst. 2 *trestního zákoníku*, jež je relevantní v projednávaném případě, nicméně oba komentáře odkazují právě na § 46 a § 106 *trestního zákoníku*. Všechna tři ustanovení totiž pracují se shodnou formulací „*hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen*“.

[27] Podobně Nejvyšší soud v usnesení ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. 11 Tdo 185/2016, uvedl, že: „*rozhodnutí soudu o zahlázení odsouzení má konstitutivní, nikoli deklaratorní charakter a teprve právní mocí rozhodnutí o zahlázení odsouzení nastává fikce neodsouzení ve smyslu § 106 tr. zákoníku. Z podstaty fikce neodsouzení vyplývá, že okamžikem jejího vzniku již nelze k dřívějšímu odsouzení přihlížet jako k zákonné podmínce trestní odpovědnosti pachatele spočívající v jeho dřívějším odsouzení. Trestní zákon v těchto případech nepřipouští, aby s odsouzením, které jako formální právní skutečnost již neexistuje, byly spojovány tyto právní důsledky.*“

[28] Fikce neodsouzení tedy může být stěžovateli ku prospěchu při různých situacích až v budoucnu, kdy se na něj bude hledět, jako by odsouzen nebyl. Jak již příhodně podotkl městský soud v bodě 35. napadeného rozsudku, chápání institutu fikce neodsouzení tak, jak jej podává stěžovatel, by vedlo k absurdnímu závěru, že by každý cizinec, jemuž je při posuzování jeho pobytových záležitostí přičteno k tíži předchozí spáchání trestné činnosti, mohl požadovat, aby žalovaný nerozhodl do doby, než se ze zákona osvědčí, či než soud rozhodne o tom, že se osvědčil. Zda nastala fikce neodsouzení, je třeba hodnotit ke dni rozhodování správního orgánu, neboť smyslem zrušení pobytového oprávnění či nevyhovění žádosti o jeho prodloužení z důvodu předchozí trestné činnosti spáchané cizincem je ochrana veřejného pořádku. Není rozhodné, zda bude v budoucnu na cizince nahlíženo jako na bezúhonného, a to i zpětně.

[29] Kasační soud opakuje a zdůrazňuje, že fikce neodsouzení stěžovatele nastala až v důsledku rozhodnutí obvodního soudu ze dne 18. 3. 2024, tedy více jak rok poté, co rozhodoval žalovaný. Žalovaný proto správně posoudil, že stěžovatel v rozhodné době nebyl bezúhonný.

[30] Z této skutečnosti správně vycházel také městský soud, který byl v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Lze přisvědčit stěžovateli, že toto pravidlo není absolutní a někdy lze k nově nastalým skutečnostem přihlídnout. K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. ovšem může

pokračování

dojít pouze ve výjimečných případech, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné z ústavně právního hlediska akceptovat jeho důslednou aplikaci (srov. nálezy ÚS ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, nebo ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 712/05, rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, nebo novější ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 As 250/2023-42, odst. [59]). Další výjimkou z pravidla obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s. je situace, kdy takový postup správnímu soudu ukládá norma vyšší právní síly, nebo mající aplikační přednost (rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2018, č. j. 9 Afs 69/2017-75, č. 3758/2018 Sb. NSS, odst. [89], obdobně ze dne 18. 12. 2024, č. j. 2 As 15/2024-42, odst. [40]). K prolomení dochází např. ve věcech mezinárodní ochrany, kdy jsou krajské soudy povinny přihlížet k novým skutečnostem, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez své viny uplatnit již v řízení před správními orgány (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2024, č. j. 9 Azs 280/2023-29, odst. [29], a tam citovanou judikaturu).

[31] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud i s ohledem na výše vymezený smysl fikce neodsouzení neshledal, že by byly dány důvody pro výjimečné prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. Nejsou dány žádné mimořádné okolnosti, v důsledku kterých by § 75 odst. 1 s. ř. s. nebylo možné z ústavně právního hlediska akceptovat, a prolomení uvedeného pravidla v nastalé situaci (fikce neodsouzení) nevyplyvá ani ze žádné právní úpravy (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. [13], zabývající se podobnou situací a kasační námitkou).

[32] Rozsudek č. j. 4 As 70/2012-54, na který poukazuje stěžovatel, není s uvedenými závěry v rozporu. Sám stěžovatel z něj cituje, že pokud trestní právo považovalo tamního stěžovatele *v době rozhodování žalovaného* za bezúhonného, žalovaný nemohl dovozovat opak (odst. [25] rozsudku č. j. 4 As 70/2012-54; důraz přidán NSS). Skutkový stav byl ovšem v citovaném rozsudku odlišný – již dne 18. 1. 2011 rozhodl trestní soud o tom, že se tamní stěžovatel osvědčil, a proto měl tehdejší žalovaný (Ministerstvo vnitra) rozhodující až dne 7. 12. 2011 z této skutečnosti vycházet. V nyní projednávané věci ale kasační soud již výše vysvětlil, že v době rozhodování žalovaného stěžovatel nebyl bezúhonný – k fikci neodsouzení stěžovatele došlo až později.

[33] Z obdobných důvodů Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nepřerušení správního řízení žalovaným. Ztotožňuje se s městským soudem, že žalovaný v tomto ohledu nepochybil, neboť nebyl dán důvod pro přerušení řízení (§ 64 správního řádu). V té době bylo jednoznačné, že k fikci neodsouzení stěžovatele dosud nedošlo, a jak již kasační soud uvedl výše, bylo by absurdní, aby žalovaný čekal na uplynutí zkušební doby, zda se stěžovatel neosvědčí (viz odst. [28] tohoto rozsudku).

[34] Co se týče rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 51 A 27/2022-39, městský soud si sám byl vědom rozdílných okolností tamního a nyní projednávaného případu. Považoval nicméně za klíčové, že žalovaný v době svého rozhodování správně vycházel z toho, že tehdejší žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, jestliže ke dni vydání rozhodnutí žalovaného nenastala fikce neodsouzení (viz bod 32. napadeného rozsudku). V tomto ohledu jsou si obě věci skutečně podobné, proto nelze souhlasit se stěžovatelem, že by byl odkaz městského soudu na citovaný rozsudek nepřipadný.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu